

Harzen turen, oplevet af en debutant

Af Kenneth Dini

Selvom jeg har mere en 10 års medlemskab i Baghjulet, er det først i vinters 08-09 at jeg er startet på at køre mountainbike. Dette krævede dog først en del restaurering af min gamle Nishiki årgang 1997, så med det der er ofret på den, er det svært at få bevilget penge til en ny lettere og mere moderne cykel. Så derfor blev det Nishiki'en der var med i Harzen.

Dette skulle senere vise sig at være til stor underholdning for de øvrige.

Vi ankom til Hahnenklee sent torsdag aften, hvor vi blev indlogeret i nogle meget fine ferielejligheder. Næste morgen stod vi op til et overdådigt morgenbord. Efter morgenmaden blev cyklerne gjort klar, og så var der afgang. Vi delte os i 2 grupper, og så af sted. Jeg kom sammen med de lidt hurtigere drenge, hvilket betød at jeg kom til at hænge lidt på de lange stigninger, min cykel vejer

jo også en halv gang mere en de øvrige. Til gengæld nåede jeg så at se nogle skilte, hvor vi skulle dreje, hvor de andre var suset forbi. Så vi kom alle den rigtige vej.

Kort før middag indhentede gruppe 2 os, og vi kørte sammen til frokostrestauranten, og her blev der grinet meget af min cykel. Jeg har nemlig støttefod på cyklen, så da jeg parkerede midt på parkeringspladsen, kom der fluks en kommentar fra Kim Hansen: "Det er bare for meget!". Efter en god lang og hyggelig frokost, fortsatte jeg så turen med gruppe 2. Det meste af turen, som i øvrigt hedder "Himmel und Hölle" forgik på grusstier i skov. Turen blev på i alt 68,5 km og 1650 hm.

Samme aften var vi ude at spise på en god restaurant. Efter middagen blev der delt tipssedler rundt med alle vores navne på. Vi skulle tipse om hver enkelts

Kenneth Dini

Asbjørn Kragh Andersen

placering på morgendagens cykelløb. Vi havde jo haft dagen til at kikke hinanden lidt an. Søren og Asbjørn var absolutte favoritter. Asbjørn havde endnu ikke været nede at køre på pyldreklin- gen, til trods for nogle heftige stignin- ger.

Det blev lørdag, og vi kom til foden af Brocken, hvor løbet skulle starte. Her er lige lidt data om Brocken stigningen:

Stigningen går fra 635 m. til 1141 m. ad den gode gamle DDR betonvej. Altså en stigning på lige over 500hm, der tilba- gelægges over en distance på 4,1 km,

hvilket giver en gennemsnits stignings- procent tæt på 12.5% - hvilket får Alpe d'Huez til at ligne en tegneserie (8.5% i snit og max stigninger på 12%). Flere steder når Brockens stigninger op over 20% og maximum er 28%.

Starten gik og der blev lagt hårdt ud. Jeg brugte et lille trick jeg havde fået af Søren Kjærås, vær med helt fremme ved starten, så får du en del placeringer for- æret. Jeg nåede lige at tælle de hurtige foran mig, der var 9 ryttere, så min pla- cering var 10. hvilket egentlig var mit eget mål. Så nu gjaldt det blot om ikke

BROCKEN FITT'FLICK

at blive overhalet. Til min store overraskelse skete det modsatte, på et tidspunkt havde jeg overhalet 4 af de andre, hvilket gav mig ekstra kræfter. Samtidigt kunne jeg fornemme at jeg havde én liggende på hjul, jeg lå altså nr. 6. På det sidste stykke kørte Per Askjær så forbi, så jeg sluttede som nr. 7 hvilket jeg er yderst tilfreds med. Enkelte af de andre havde ellers tilbudt at trimme min cykel for mig, de ville afmontere mit bagagebærer, min lås, mine skærme, min ringeklokke, og min støttestofod. De ville endda afmontere min bagbremse bare fordi den hang lidt. Alt sammen for at jeg kunne få en bedre tid, jeg ved det

var vel ment. Noget af mit ekstraudstyr måtte jeg dog efterlade i Harzen. På et stykke singletrack med mange rødder, knækkede beslaget til min forskærm, og da jeg efterfølgende råbte "defekt" kom der flere meldinger tilbage. "*Er det støttestofoden eller bagagebæreren?*". Da jeg så fortalte det var forskærmen, blev der grinet højlydt. Senere på dagen mistede jeg dog flere ting.

Min cykeltaske under sadlen var gået op, og da vi 3 km senere gør holdt opdager jeg det. Mobiltelefonen, GPS trackeren, mit værktøj og ekstra slanger væk, det værste af det hele var bilnøglen. Så tilbage igen, efter ca. 2,5 km begyndte

vi at finde noget af det igen, og til sidst var der et tysk par der havde fundet mobilen og bilnøglen, så dagen var faktisk reddet.

Lørdagsturen blev på 55 km. og 1400 Hm. Om aftenen var der grillfest ved vore lejligheder, det var værten der stod for dette flotte arrangement. Inden dagens tipsresultat blev offentliggjort kom Kim Hansen hen til mig og sagde "Dini, er du klar over hvor mange mennesker du har skuffet i dag?". "Øh ... hvad mener du" spurgte jeg forbavset. "Jo, ser du de fleste havde tipset dig til en 14-15 plads, og så kommer du ind som nr. 7." Søndag var vi 3 der valgte noget alter-

nativt til den planlagte tur. Eftersom jeg er aktiv skiløber om vinteren, var det oplagt for mig at prøve Hahnenklee's skiområde på mountainbike. Dette blev en stor oplevelse. Vi tog liften op, vore cykler blev placeret i en gondol bag os, og så det var kun at køre nedad. Downhill, forskellige singletracks og ikke mindst en specialbane. Det var så her det gik lidt galt for mig. Vi kørte op på en 30 cm bred planke ca. 80 cm over jorden. På planken var der 2 hop på ca. 30cm. Nemt nok, 30 cm er jo ingen ting. Vi forestillede os ikke, at hvis man ikke ramte på planken efter hoppet, så var der jo 80 cm mere ned. Den tanke

strefede os overhovedet ikke. Jørn stod klar med kameraet for at filme. Mit første hop gik nogenlunde, jeg ramte planken, men mistede balancen lidt og kom skævt på 2. hop. Så i stedet for 30 cm forsvandt mit forhjul yderligere 80 cm ned og jeg endte med en forlæns kolbøtte ved siden af planken. Desværre blev Jørn så forskrækket at han slukkede kameraet lidt for tidligt. En lille film kom der dog ud af det, den kan du se på hjemmesiden.

Sluttelig vil jeg gerne takke Bruno og Kim for en fantastisk tur som fortjener alt mulig ros, det kan næsten ikke blive bedre.

Jeg er helt sikkert klar hvis/når I inviterer igen.

18% stigning på gamle betonveje

